

РЕШЕНИЕ

№ 721

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 22.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11613** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.26, ал.11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Б. А. А., гражданин на Сирийска Арабска Република срещу Отказ от 14.11.2023г. на Завеждащ консулската служба в Б. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ по заявление, подадено на 19.09.2023г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради необоснованост и несъответствие с материалния закон. Липсата на мотиви, според жалбоподателя лишава административния акт от аргументи за неговата пропорционалност и дали е оправдана намесата на българските власти в семейния живот на жалбоподателя по смисъла на чл.8, §2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Не е посочено коя от двете алтернативи визираща административния орган, отказвайки виза, като не е съобразено, че същият от 2020г. пребивава в България, като е имал трудов договор със сирийското посолство и през това време е сключил брак с българска гражданка и има семейство, за което се грижи. Налице е и несъответствие с целта на закона, като не е съобразен принципа за съразмерност, предвиден в чл.6 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., който поддържа жалбата. Претендира разноски в размер на 1510лв.

Ответникът - Завеждащ консулската служба на Република България в Б., С. се представлява от юрк. З.. Моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: Г-н Б. А. е подал заявление за издаване на виза тип D на 19.09.2023г. в посолството на Република България в С..

Визата е отказана на основание чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ във връзка с чл.22, ал.4 и чл.26 от ЗЧРБ, във вр. с чл.4, ал.1, т.14 от Закона за ДАНС, като е посочено в стандартния формуляр, че заявителят с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Към жалбата е представена декларация от Т. В. Т., че притежава собствено жилище в [населено място], което ще предостави за ползване на лицето Б. А. А. по време на пребиваването му в България и е съгласен същия да бъде регистриран на адреса. Приложена е декларация от Г. Т. Т. – А., че гражданският ѝ брак с Б. А. А. не е сключен фиктивно с цел заобикаляне на закона. Според удостоверението за сключен граждански брак бракът е сключен на 07.10.2022г. в [населено място].

По делото е постъпило становището на ОД на МВР С., предоставено на дирекция „К. отношения“ от служител на Дирекция „Миграция“ по електронен път в Националната визова информационна система, според което Областната дирекция на МВР С. не възразява относно молбата на Б. А. за виза тип D по чл.15, ал.1 от ЗЧРБ.

Становището на Държавна агенция „Национална сигурност“, дадено в хода на съгласувателната процедура е отрицателно – може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава (чл.10, ал.1, т.1 вр. с чл.22, ал.4 и чл.26 от ЗЧРБ). Информация, установена във връзка с пребиваването на сирийския гражданин в България по силата на издадена краткосрочна виза С от началото на февруари 2020г. до 17.09.2023г. е отразена в представена по делото секретна справка рег. № RB 303127-001-11-СГ-6-4601/03.11.2023г. по описа на ТДНС – С..

В съдебна зала е разпитана съпругата на жалбоподателя Г. Т. Т. – А.. Заявява, че са се запознали с Б. през 2021г. във фризьорския салон, в който тя работи. Десет месеца по-късно сключили брак - на 07.10.2022г. Б. пристигнал легално в България, работил в сирийското посолство като писар, на нещо като граждански договор. Няма трудов договор, няма платени осигуровки. Изпълнявал много успешно функцията глава на семейството, като се грижил за дъщерята на свидетелката от първия ѝ брак, а също за родителите ѝ.

При установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Жалбата до съда е подадена в рамките на преклузивния срок, от лице с правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване административен акт, тъй като в жалбата са наведени твърдения за засягане на правото на семеен живот по смисъла на чл.8, §2 от ЕКПЧ. Поради изложеното е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган – завеждащ „Консулска служба“ при посолството на РБългария в Б., упълномощен със Заповед №Ав-02-8/30.01.2023г., издадена от посланика в РСърбия. При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществениите.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г. от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата - формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В случая, законоустановената форма е спазена.

Заявлението за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) е прието от страна на консулско длъжностно лице в съответствие с процедурата, регламентирана в чл. 23 и сл. от Наредбата. След приемане на заявлението за издаване на виза, консулско длъжностно лице е спазило визираната в чл. 30 от Наредбата процедура – искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в Инstrukция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" - ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. В Глава втора са уредени компетентните органи, осъществяващи съгласувателната процедура. Съгласно чл. 20 от Инstrukцията, консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция „К. отношения“ въз основа на съвместното становище на Дирекция „Миграция“ - МВР, и ДАНС. От приетите и неоспорени по делото писмени доказателства, съдът приема за установено, че преди издаване на оспорвания отказ е изпълнена съгласувателната процедура, разписана в Инstrukция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г.

Съгласно относимата разпоредба на материалния закон - чл.10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ: „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“. В случая, отрицателното становище на ДАНС, представено в хода на съгласувателната процедура е мотивирано именно с действия на заявителя Б. А., извършени при предходното му пребиваване в България по силата на виза за краткосрочно пребиваване тип С, от които му действия и поведение може да се направи обосновано предположение, че чужденецът може да постави в опасност международните отношения и сигурността или интересите на българската държава. Същите не са описани в издадения на 14.11.2023г. Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, но това е допустимо от ЗЧРБ (чл.10а, ал.3 от ЗЧРБ: „Мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република

България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация“).

С позоваване на нормата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, включително чрез изписването на текста ѝ, издателят на административния акт е изпълнил задължението си да мотивира същия, според изискванията на чл. 59, ал.2, т.4 АПК. В производството по оспорване на отказ за издаване на виза, на основания свързани с националната сигурност, съдът е компетентен и проверява единствено дали е проведена съгласувателната процедура, разписана в Инструкцията, и дали е изразено отрицателно становище от ДАНС, не и дали са били налице действително основания за това отрицателно становище. В случая подробни мотиви, които обосновават отказа се съдържат в справката с гриф „Поверително“ от ДАНС, постъпила с придружително писмо рег. № RB202001-001-03 в Секретно деловодство на съда, с която съдът се запозна, за да постанови настоящото решение. Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания, предвидени в чл.8, ал.2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, какъвто е и казуса по делото.

В разпоредбата на чл. 8, ал.2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл.8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в Решение № 3832 от 25.03.2021 г. на ВАС по адм. д. № 982/2021 г., Решение № 5355 от 27.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2790/2021 г., Решение № 12784 от 15.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 7487/2021 г., IV о. и др. и практиката на Съда по правата на човека във вр. с чл. 2, пар. 1 от Протокол 4. Така решението на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г. по делото *Ahmut срещу Н.*, пар. 71 – правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. В конкретния случай, изложените възражения за нарушен личен и семеен живот, поради сключен брак с разпитаната по делото българска гражданка Г. Т. - А. не изтъкват защита на цел, приоритетна пред националната сигурност. Отказът е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, който могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

Оспореният отказ следователно съответства на материалния закон и не противоречи на целта на закона, жалбата следва да се отхвърли, а на ответника да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение размерът, на което съдът определя на 100 /сто/ лева, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 11 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Б. А. А., гражданин на Сирийска Арабска Република срещу Отказ от 14.11.2023г. на Завеждащ консулската служба в Б. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ по заявление, подадено на 19.09.2023г.

ОСЪЖДА Б. А. А., гражданин на Сирийска Арабска Република да заплати на Министерство на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: